

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Ordinario di Cosenza (Włochy) w dniu 13 listopada 2009 r. — C.C.I.A.A. di Cosenza przeciwko Grillo Star srl Fallimento

(Sprawa C-443/09)

(2010/C 51/28)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale Ordinario di Cosenza

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: C.C.I.A.A. di Cosenza

Strona pozwana: Grillo Star srl Fallimento

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy kryteria ustalania podatku rocznego, o którym mowa w art. 18 lit. b) włoskiej ustawy nr 580 z dnia 29 grudnia 1993 r., które określone są w akapitach trzecim, czwartym, piątym i szóstym tego artykułu są niezgodne z dyrektywą Rady 2008/7/WE⁽¹⁾ z dnia 12 lutego 2008 r. dotyczącą podatków pośrednich od gromadzenia kapitału, gdyż nie wchodzi one w zakres odstępstwa przewidzianego w art. 6 lit. e) tej dyrektywy?
- 2) — czy podatek roczny, przy ustalaniu którego bierze się pod uwagę pozyskanie środków niezbędnych dla wykonywania usług, których świadczenie na całym terytorium krajowym stanowi obowiązek izb handlowych ma charakter należności lub opłaty?
 - czy ustanowienie „funduszu wyrównawczego” mającego na celu ujednoczenie w ramach całego terytorium państwowego wykonywania wszystkich „zadań administracyjnych” powierzonych na mocy przepisów izbom handlowym wyklucza posiadanie przez podatek roczny charakteru należności lub opłaty?
 - czy przyznana poszczególnym izbom handlowym możliwość podwyższenia podatku rocznego o maksymalnie 20 % w celu współfinansowania inicjatyw zmierzających do zwiększenia produkcji i poprawy sytuacji gospodarczej jednostki terytorialnej, w której izba ma siedzibę jest zgodna z posiadaniem przez podatek charakteru należności lub opłaty?
 - czy brak wyszczególnienia warunków ustalania potrzeb związanych z obsługą i aktualizacją przez izby handlowe wpisów do lub zaznaczeń w rejestrze przedsiębiorstw stoi na przeszkodzie ustaleniu posiadania przez podatek roczny charakteru należności lub opłaty?

- czy ustanowienie podatku rocznego w formie ryczału, przy równoczesnym braku jakichkolwiek przepisów pozwalających na sprawdzanie „w regularnych odstępach czasu” czy jest on dostosowany do przeciętnego kosztu usługi jest zgodne z posiadaniem przez abonament charakteru należności lub opłaty?

⁽¹⁾ Dz.U. L 46, s. 11.

Odwołanie wniesione w dniu 4 grudnia 2009 r. przez Komisję Europejską od wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 23 września 2009 r. w sprawie T-183/07, Polska przeciwko Komisji

(Sprawa C-504/09 P)

(2010/C 51/29)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (Przedstawiciele: E. Kružíková, E. White, K. Herrmann, pełnomocnicy)

Druża strona postępowania: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, Rzeczpospolita Polska, Republika Węgierska, Republika Litewska, Republika Słowacka

Żądania

- uchylenie w całości wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 23 września 2009 r. w sprawie T-183/07,
- obciążenie Rzeczypospolitej Polskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie na poparcie swoich żądań podnosi cztery zarzuty oparte, po pierwsze, na przekroczeniu przez Sąd swych uprawnień kontrolnych i naruszeniu procedury wpływających niekorzystnie na interesy Komisji; po drugie, na naruszeniu art. 9 ust.3 Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2003/87/WE z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającej dyrektywę Rady 96/61/WE⁽¹⁾; po trzecie na błędnej interpretacji zakresu obowiązku uzasadnienia decyzji ustanowionej w art. 296 TFUE, oraz, po czwarte, na błędzie prawnym w zakresie w jakim Sąd uznał za nierozdzielne art. 1 ust.1, art.2 ust.1 oraz art. 3 ust.1 od pozostałych przepisów zaskarżonej decyzji i w konsekwencji uznał ją za nieważną w całości.

W ramach pierwszego zarzutu wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd uznał za dopuszczalny zarzut przekroczenia uprawnień przez Komisję podniesiony przez stronę skarżącą dopiero na etapie repliki z naruszeniem art. 48 ust.2 regulaminu postępowania. Ponadto, Sąd sam określając do jakich przepisów prawa wspólnotowego odnosi się drugi zarzut skargi przekroczył zakres swej kontroli sądowej.

W ramach drugiego zarzutu wnosząca odwołanie podnosi, iż Sąd popełnił błąd prawny w interpretacji zakresu i sposobu wykonywania uprawnień Komisji przyznanych jej w art. 9 ust.3 Dyrektywy 2003/87/WE. Zarzut ten dzieli się na dwie części.

Wnosząca odwołanie podnosi w ramach pierwszej części tego zarzutu, iż Sąd stwierdziwszy brak uprawnienia Komisji do stosowania przy kontroli notyfikowanych jej KPRU II z kryteriami Załącznika III Dyrektywy 2003/87/WE zweryfikowanych danych CO₂ pochodzących z tego samego źródła (CITL) dla wszystkich Państw Członkowskich za ten sam okres (rok 2005) oraz do oparcia jej decyzji na prognozach rozwoju PKB w okresie 2005-2010 opublikowanych w tym samym okresie dla wszystkich Państw Członkowskich dokonał błędnej interpretacji art. 9 ust.3 Dyrektywy 2003/87/WE z naruszeniem zasady równego traktowania.

W ramach drugiej części tego zarzutu wnosząca odwołanie podnosi, iż Sąd negując prawo Komisji do niewykorzystania przy ocenie KPRU II danych użytych przez dane Państwo Członkowskie oraz do wskazania w jej decyzji odrzucającej KPRU II i przyjętej na podstawie art. 9 ust.3 Dyrektywy 2003/87/WE maksymalnego poziomu całkowitej ilości uprawnień, którą Państwo Członkowskie może rozdzielić, błędnie zinterpretował art. 9 ust.3 Dyrektywy 2003/87/WE wskutek pominięcia jej celu i przedmiotu.

Zdaniem wnoszącej odwołanie kontrola a priori KPRU II na podstawie art. 9 ust.3 Dyrektywy 2003/87/WE ma na celu umożliwić realizację jej celu tj. wpierać zmniejszenie gazów cieplarnianych w efektywny pod względem kosztów oraz skuteczny gospodarczo sposób oraz zapewnić prawidłowe funkcjonowanie systemu wspólnotowego handlu uprawnieniami. O ile prawo do wydania decyzji odrzucającej KPRU II jest ograniczone czasowo, o tyle sposób wykonywania przez Komisję jej uprawnień kontrolnych na podstawie art. 9 ust.3 zdanie pierwsze Dyrektywy 2003/87/WE należy interpretować biorąc pod uwagę cel całego postępowania kontrolnego tj. zapewnienie, iż jedynie KPRU II zgodne z kryteriami Załącznika III w tym, w szczególności tymi ustanowionymi w pkt. 1-3, mogą stać się ostateczne i stanowić podstawę dla Państw Członkowskich do wydania ich decyzji w sprawie całkowitych ilości uprawnień do rozdzielania.

W ramach trzeciego zarzutu wnosząca odwołanie podnosi, iż Sąd stanowiąc, że Komisja powinna była wyjaśnić na ramach zaskarżonej decyzji dlaczego dane użyte w KPRU II Rzeczypospolitej Polskiej były „mniej wiarygodne” omieszczał uwzględnić całą treść uzasadnienia zawartego w motywie 5 zaskarżonej decyzji i, w każdym bądź razie, przekroczył zakres obowiązku uzasadnienia ustanowionego art. 296 TFUE.

W ramach czwartego zarzutu wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd w błędny sposób zastosował przesłankę rozdzielenia przepisów zaskarżonej decyzji stwierdzając, że ustępy 2-5 jej artykułów 1 i 2 odnoszące się do niezgodności KPRU II z innymi kryteriami Załącznika III Dyrektywy jak ich ustępy pierwsze nie są od nich rozdzielne. Błędna analiza Sądu doprowadziła do stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji w całości.

(¹) Dz. U. L. 275, str. 32; Polskie wydanie specjalne Rozdział 15 Tom 07 str. 631 — 646

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Collège d'autorisation et de contrôle przy Conseil supérieur de l'audiovisuel (Belgia) w dniu 11 grudnia 2009 r. — RTL Belgium SA (dawniej TVI SA)

(Sprawa C-517/09)

(2010/C 51/30)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Collège d'autorisation et de contrôle przy Conseil supérieur de l'audiovisuel

W sprawie: RTL Belgium (dawniej TVI SA)

Pytanie prejudycjalne

Czy wykładni pojęcia „faktycznej kontroli zarówno nad wyborem audycji, jak i nad sposobem ich zestawienia” określonego w art. 1 lit. c) dyrektywy z dnia 3 października 1989 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących wykonywania telewizyjnej działalności transmisyjnej (¹), zmienionej dyrektywą 2007/65/WE (dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych) należy dokonywać w ten sposób, iż można uznać że spółka z siedzibą w państwie członkowskim, która może w drodze koncesji udzielonej przez rząd tego państwa członkowskiego dostarczać audiowizualną usługę